

έζηλονόμισε από τον πατέρα του και πολλές άλλες χώρες και παλάτια και μέσα σ' αυτά ήταν ο πύργος του 'Αμπρές, τόν οποίον έχρισε «στην ευγενικά Φιλίππινα Βέλζερ» στ' άληθεια όμως, αυτός εξακολουθούσε να είναι ο κύριος και ο πυργοδοσπότης. Μέσα σ' αυτόν τόν πύργο ο αρχιδούξ έμάζεψε τή άριστοσηγήματα τής ζωγραφικής, τής γλυπτικής και τής ποιήσεως. 'Η βιβλιοθήκη του πύργου ήταν από τις πιο πλούσιες και τις πιο έλεκτεές, και οι διάφορες συλλογές του καλλιτεχνικών πινάκων, νομισμάτων και πολυτιμων λίθων ήταν περίφημες σε όλη την Εύρώπη. 'Η αύλη του Φερδινάνδου είχε γίνει το έντευκτήριο των γλυπτών, των ζωγράφων και των ποιητών. Τις αύλικές αυτές συγκεντρώσεις έστόλιζε πάντοτε ή Φιλίππινα που δεν ήταν λιγώτερο καλλιτέχνης από τόν άντρα της. 'Ετσι οι δυο αγαπημένοι πέρασαν πολλά ευτυχιώμενα χρόνια στο 'Αμπρές και την ώραία αυτή ζωή δεν διέκοψε παρά μόνο ο θάνατος τής Φιλίππινας. Πέθανε στις 24 'Απριλίου 1580 ύστερα από μιή μακρά άρρωσθεια. Μισή ώρα πριν πεθάνει ή Φιλίππινα σήκωσε τή χέρια της στον ουρανό και έλεπε με τό σσηθησιώμενο της γλυκό χαμογέλο : «Βλέπω τόν ουρανό άνοιχτό και τους άγγέλους νά με περιμένουν».

'Ο Φερδινάνδος που δεν έλειψε ούτε στιγμή από κοντά της ένόσφ ή Φιλίππινα ήταν άρρωστη, άνεχοίνωσε μ' ένα συγχνητικώτατο διάγγελμα τόν θάνατο τής αγαπημένης του γυναίκας τόν λαό του. Διέταξε πρώτα νά κηη-στικό μετάλλιο με την εικόνα της και με την έπιγραφή «Dnae Philippine» Σ τ η ν θ ε ι α Φ ι λ ι π π ι ν α. Δυό χρόνια άργώτερα ο Φερδινάνδος παντρεύτηκε σύμφωνα με τό θεσμό πόθο του λαού του. Πήρε γυναίκα του την 'Αννα-Κατερίνα κόρη του δουκός τής Μαντούης. Την τελευταία του όμως κατοικία θέλησε νά την έχη κοντά στην αγαπημένη του, κι έτσι οι τάφοι του Φερδινάρδου και τής Φιλίππινας βρίσκονται κοντά κοντά στο παρεκκλήσιο του παλατιού του 'Ινσιμουργκ.

'Η Φιλίππινα έχει άποκλήθη «'Ινές» ντε Κάστρο» τής Αυστρίας», ή τύχη της όμως ήταν πολύ διαφορετική από την τύχη της αγαπημένης του δόν Πέδρο. Και ναι μόν άργώτερα διεδόθη ότι την Φιλίππινα την έδολοφόνησαν στο μπάνιο της, αλλά αυτή ή φήμη δεν είχε καιμιά βάση. 'Η Φιλίππινα Βέλζερ πέθανε όπως έζησε, ήρεμα και σιωπηλά και στο μαριμάρινο άκόμιό όμοιωμά της πάνω από τόν τάφο της στο 'Ινσιμουργκ μπορεί κανείς νά διακρίνει την γλύκα των χαρακτηριστικών τής αγαπημένης του Φερδινάνδου τής Αυστρίας.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ... ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΕΤΑΙ !

'Η κάτωθι ιστορία συνέβη στην Βαρσοβίαν και διεπιστώθη από ανθρώπους που δεν είχαν κανένα συμφέρον ν' άποκρύψουν την αλήθεια.

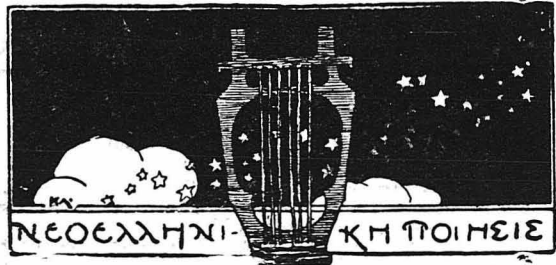
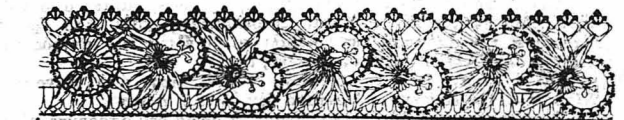
'Ενα πρωί ο νεκροθάπτης του καθολικού κοιμητηρίου τής Βαρσοβίας ζήτησε ταμαγμένους και κατάλωμος. Στόν ύπνο του είχε δη έναν 'Εβραίο νά τόν κρατά από τή πόδια και νά του λέει :

— Σέθαψέ με από τό τάδε μέρος και πηγαίνέ με στο Ισραηλιτικό κοιμητήριο. Είμαι ο τάδε και θέλω νά ταφώ μαζί με τους άδελφούς μου.

'Ο νεκροθάπτης ήξευσε ότι ο νεκρός αυτός τόν όποιο είχε θάψει προ ήμερών με τή ίδια του τή χέρια ήταν καθολικός και όχι 'Εβραϊός αλλά τό δροαμα τόν συγχίνισε τόσο ώστε έκαμε λόγο σε πολλούς και ένας έβραϊός τέλος που είχε άνοισει έξεινην την ιστορία, άνεφερε τό πράγμα στόν Ραββίνον. 'Η Ισραηλιτική κοινότης τής Βαρσοβίας συνεκινήθη και ο Ραββίνος όμίλησε στη συναγωγή γιά την περιέργη έξεινη περίπτωσι.

Την έτοιμένη μιή ηλικιωμένη κυρία, ή μητέρα του έν λόγω νεκρού ζήτησε να ιδή τόν Ραββίνον και του έλεπε ότι ο γιός της, ο όποιος είχε σκοτωθεί στόν πόλεμο, την έπέσχεψθη στόν ύπνο της και τής έήτησε και αυτής νά τόν ζεθάψουν από τό καθολικόν κοιμητήριο όπου είχε κατά λάθος ταφεί. Το ζήτημα έλαβε πλέον διαστάσεις και ο Ραββίνος έήτησε από τās άρχές νά γίνη έρευνα προς πιστοποίηση τής ταυτότητος του ταφέντος.

'Η έρευνα απέδειξε ότι ο ταφέντος είχε άποθάνει στο στρατιωτικόν νοσοκομείον του Τσεντοχάου και ότι εκτός του όνόματός του δεν είχε μιή του άλλα πιστοποιητικά και συνεπώς έταφη ως καθολικός, ενή ή του Ισραηλιτης. 'Εδόθη συνεπώς ή άδεια όπως έκαμφεί τό πτώμα του και μεταφερθή εις τό Ισραηλιτικόν νεκροταφείον, όπως και έγινε...

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

Κοιμέται τό φεγγάρι
Ψηλά ψηλά στο θόλο,
Μά τώρα ή χώρα όλο
Το φέγγος τον έχει πάρει.

Βαθειά στο περιβόλι
Ξυπνή ο καρμός του γκιώνη
Κ' εινε τρελλό τ' άρδου
Στό τόσο φωτοβόλι.

Στους θαμπωμένους τόπους
'Εδώ οι καρδιές ξυπνήσαν,
Καημοί, οκοποι μιλήσαν
Κι άντισταίον άπ' άνθρώπους...

Απόψε αυτή την ώρα
Στό άργό τό φωτοβόλι,
'Η γη πώς μέθισε όλη ;
Τι λάγγωσε τή χώρα ;

Πώς κάτον έδώ στείλ'αζει
Καλό, καλό φεγγάρι,
Πώς με άσφυρο σούδαρι
Ζωής τή γη σκεπάζεις !

Τόσο πολύ φεγγάρι
Στη γη όλο γυρισμένο
Και μέσα μας ογμένο
Σε άνάσταση μιή γάση,

Ποι άπό βαθειά μας βγαίνει
Κι άς εινε άλαργεμένη
Και μουσική και ξένη
Και φεγγαροτημένη...

Τόσο πολύ φεγγάρι
Κ' έτσι ψηλά στο θόλο,
Μά τώρα ή χώρα όλο
Το φέγγος τον έχει πάρει...

Λέαντρος Παλαμάς

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑΣ

Συμφη στο μεταξέσιο της παι
κενά ή χωριατοπούλα ή καστάνη,
Ισοσία τα ανταφυλλένια, χροιά, χρομα,
και ή άνοιξη τή ζήτηγεν άκόμα.

Φορές πόν τη δουλειά της σταιμά,
με τάνθη νά χαρεί τή κετηνά
και πόνε τό κεφάλι νερνε πλάι,
και πόνε ούλλογείται και γέλαει.

Μι' όλόσπη πεταλόδα άταλαζή
στην κόρη τό φρεσιόγισμα κρατεί,
—τό χαμπον του άνθοστάσιον διαβάτης—
και φέρνει γύρους πάνω άπ' τή μαλλιά της.

Μαγεύεται άπ' τό κέντημα και νά,
καθίζει τώρα σάνθη τον τάχη,
Μά ή κόρη, όίμ'ε, με τό βελόνι
άπάνω σ' ένα κόνιο την κραφόνει...

Κι' ένώ ή πεταλόδ'τα σαφισαρά,
τρελλή γέλαει έκείνη από χαρά
και λέει τριανταφυλλόχομη'—ώ χαρά μου !
τι όμορφα πόν πάει στο κέντημά μου...»

Στέλιος Σπεράντσας

ΣΤΗ ΝΙΝΟΝ

Είχα βδομάδες τρεις, θαρροώ, νά δώ Νινόν τό καθαρό
και μιγαψί μουτάκι σου με τή θλιμένη μάτια,
π' έτσι καιρο ή φροχή ψηνη μονομοιόζει μιή ποροσγή,
κρατώτας με' τίς φούχτες της τό όνειρον τή κομάτια !

Και χιές, περνώτας προσιαστά, πό τό σκού'ο σου προσιά,
την όσα πόν σκού'αγατε με θόροβο και γέλια,
ο' είδα, Νινόν, προς στη μπασιά, με την ποδιά τή θαλασιά,
και με μιή δροσρη, μκηρη, στα χείλια σου καμείλια !...

Κι' όταν, χωρίς νά τή σκεφτώ—λές κι' ήτανε γραφτό κι' αυτό—
στο ίδιο τό τραή, κι' έγω, πόν έοι καλή μου πηρες, μπηκα,
μου πρόσφρες μ' ύφος δειλό τό χέρι σου τό ταχουλό,
ενθ' άπ' τή μαύρα μάτια σου στάλαζε άγά μιή γλύκα !...

Και τότε, άρχισαμε πιχρά—οκνηροί κι' ο' όνο μας στή μικρά
του έξώστη κιγκλιόδωματα—νά λέμε τή «Παλιά» μας,
ενθ' στρογγυλίζαν οι τροχοί, των «Κλάζον» οσηλιασαν ο' άχοί,
κι' ο' άγέρας μας άνέμισε στο διάβα τή μαλλιά μας !...

Μά όταν έφτάσαμε μπροστά στο σπίτι σου, τομμουλιαστά
οιδόφιζα τό χεράκι σου—πούτατε τόσο κνήο !
και ούκαραζα με' τών φωνών τό φρέσιμα : «Γειά σου, Νινόν»
Και μουπες τρέμοντας κι' έού : «'Αντίο, 'Οδέστη, 'Αντίο...» !

'Ελευσίνα

Όρέστης Λάσκος

